

Danske Regioner politiske topmøde 2026: De praktiserende lægers hilsen

v/Jørgen Skadborg - Kun det talte ord tæller

Kære regionsrådsformænd, regionspolitikere og samarbejdspartnere,

Tak for invitationen til at komme og bringe en hilsen fra de praktiserende læger.

Når man skal sige noget om forholdet mellem regionerne og de praktiserende læger, så er der en metafor, der næsten melder sig selv:

Et godt, gammeldags ægteskab.....

Vi har været gift længe – her til januar rundede vi 19 år. Ja – og så var vi jo også ungdomskærester længe før det. Dengang I var små og hed “amter” ...

Så det er et forhold, hvor vi kender hinandens styrker, svagheder – og særheder. 😊

Det er jo desværre ret almindeligt, at folk som er blevet kærester i meget ung alder, og ikke har løbet hornene af sig, pludseligt kan blive i tvivl om, hvorvidt man kan få det lidt bedre med nye partnere.

Og det er måske en tanke, der i et svagt øjeblik har fristet både jer og os... – men ægteskabet har alligevel holdt.

Og selv om det næsten har været en folkesport at spå om vores endeligt, så er vi her stadig.

Flere gange i løbet af de sidste 19 år har kloge hoveder spået regionernes snarlige endeligt. Magtfulde kræfter har arbejdet for det.

Men I står her endnu – og har endda med sundhedsreformen fået en styrket rolle. Tillykke med det!

Og vi praktiserende læger, der driver egen klinik – vi står her også endnu, også med en styrket rolle – selv om kloge hoveder også har spået, at vi ville blive fortrængt af regionsklinikker og store koncerner.

Så vi har mindst én ting til fælles:

Vi er svære at komme af med 😊

Måske er der grund til at dvæle en kort stund ved, *hvorfor* vi begge står her endnu; og *hvorfor* vores ægteskab har vist sig at være langtidsholdbart.

Måske er det, fordi vi i fællesskab faktisk gør det ganske godt?

Hvis vi for en kort stund lader være med at lede efter alt det, der *ikke* fungerer, så må vi erkende, at vi allerede har en primærsektor her i landet, der leverer sundhedsydelser til borgerne af høj kvalitet.

Det har / en væsentlig andel i; og det har *mine medlemmer* – de praktiserende læger – en væsentlig andel i.

Og det mener jeg godt, vi i fællesskab kan være en lille smule stolte af. Også selv om vi både kan og skal gøre det endnu bedre.

Som i alle ægteskaber er der både gode og mindre gode dage. Nogle dage tænker vi: Hvor er det godt, at vi har hinanden.

Andre dage tænker vi: Hvordan endte vi egentlig her?

De fleste dage flyder samarbejdet let. Vi løser problemer sammen. Og sundhedsvæsenet fungerer, fordi vi trækker i samme retning.

Og så er der dage, hvor vi hæver stemmen lidt. Hvor vi diskuterer økonomi, opgaver og ansvar – nogle gange også offentligt.

Det er de dage, hvor man godt kunne ønske, at den anden part *lyttede* lidt mere – og *forklarede* lidt mindre.

Men vi er her stadig. Sammen om det nære sundhedsvæsen. Og til næste år kan vi fejre porcelænsbryllup.

Og lige præcis porcelæn er jo et meget passende symbol. For porcelæn er udtryk for, at forholdet er fint og værdifuldt, men at det ikke kan holde til hvad som helst.

Hvis ægteskabet – vores samarbejde – fortsat skal fungere, så kræver det flere ting fra både os og jer: Tillid. Respekt og nænsomhed. Og viljen til at finde løsninger sammen.

Og det er i virkeligheden dér, vi står lige nu.

Vi ved godt, at I som unge, som noget helt naturligt og almindeligt, også har haft stort behov for at tage jer af jeres anden store kærlighed: sygehusene.

Nogle gange har vi måske følt, at I var for lidt hjemme hos os og for meget ude på sygehusene.

Men med sundhedsreformen går vores forhold nu ind i en ny fase.

I og vi skal være meget mere sammen. I en sådan grad, at nogle af mine kollegaer ligefrem er bekymrede for, at det måske bliver for meget af det gode – at vi kommer til at se alt for meget til hinanden 😊

For sundhedsreformen er ikke bare endnu en reform.
Nej; den er et forsøg på at flytte balancen i sundhedsvæsenet:
Mere behandling tæt på borgerne. Mere sammenhæng. En ny
model for udviklingen af almen praksis. Og en styrket rolle til det
nære sundhedsvæsen.

Mange af de opgaver, der i dag fylder på hospitalerne, vil i stigende grad skulle håndteres tættere på patienternes hverdag. Helst, så det slet ikke skal ind på hospitalerne eller ind i psykiatrien.

Det giver god mening både fagligt og for patienterne – men det kræver, at vi gør det klogt:

At opgaveflytninger *aftales* og ikke bare sker som en afledt virkning af øget travlhed, kortere indlæggelsestider og større specialisering på sygehusene.

At kapaciteten i det nære sundhedsvæsen følger med.

Og at der skabes de bedst mulige rammer for, at vi i almen praksis har adgang til at henvise til og rådføre os med kolleger fra andre dele af sundhedsvæsenet.

Derfor vil jeg også gerne benytte lejligheden til i dag at sende en varm hilsen til de mange andre medlemmer af vores fælles sundhedsfamilie, vores søskende, fætre og kusiner, som hver dag yder en kæmpe indsats for at hjælpe patienterne.

Det gælder mine lægekolleger og alt det øvrige personale på sygehusene og i akutberedskabet, i psykiatrien og i speciallægepraksis.

Og det gælder de mange dygtige faggrupper i resten af det nære sundhedsvæsen: Det kommunale pleje- og omsorgspersonale og alle de andre partnere i praksissektoren, der desværre alt for ofte bliver glemt, når talen falder på det nære sundhedsvæsen.

Mange af mine kolleger fra de andre dele af det nære sundhedsvæsen er repræsenterede her i dag. Men uden jer – uden jeres fagligheder, der træder til dér, hvor vi i almen praksis ikke selv har den faglige kunnen – ville patienterne være ilde stedt.

Så tak for jer!

Med sundhedsreformen har vi i fællesskab fået nye muligheder:

En mulighed for at styrke noget af det mest værdifulde i det danske sundhedsvæsen: den stærke primærsektor og den tætte relation mellem patient og læge.

En mulighed for at sikre, at *alle* borgere i Danmark, uanset hvor vi bor, har en fast læge, som vi kender og har tillid til.

Og en mulighed for at sikre, at den praktiserende læge har bedre tid til at tage sig af de patienter, der har de største behov.

For det er i sidste ende derfor, jeg blev praktiserende læge og står her i dag.

Det er ikke for at give mere til dem, der har mest. Men for at give mest til dem, der har mindst!

Og derfor er mit budskab i dag egentlig ganske enkelt:

Vi praktiserende læger *vil* gerne samlivet og samarbejdet.

Vi vil gerne være med til at få sundhedsreformen til at lykkes. Vi vil gerne gøre det i tæt partnerskab med regionerne.

Kort sagt: Vi vil fortsat gerne være gift med jer 😊

For når samarbejdet fungerer bedst, så er det ikke, fordi vi er enige om alting. Det er, fordi vi ved, at vi har en fælles opgave: Patienterne.

De forventer næppe, at vi er enige hele tiden. Men de forventer med rette, at vi arbejder sammen til deres bedste.

Tak for opmærksomheden og godt politisk topmøde!